

Úvodníček

Tak hlásím, že právě držíte další, již 216-té Týpko. Ale to jistě víte, jelikož to máte napsáno hnedle nahoře.

Jinak vám musím oznámit, že na jarní prázdniny pojedeme opět do Pasek nad Jizerou. Již je vše zajištěno a v nejbližší době se objeví na klubovně závazná přihláška. Zdá se vám to moc brzo ?? Ano, je to dosti v předstihu, ale nerad bych opakoval situaci z minulého roku, kdy se někteří jedinci do poslední chvíle rozhodovali, zda pojedou, či nikoliv. A díky tomu se nám nepodařilo obsadit plný počet míst, které jsme nakonec stejně museli zaplatit. Takže kdo se včas nepřihlásí, bude mít možná smůlu, že již nebude pro něj místo.

Opět nám vykradli klubovnu – ach jo. Vypadá to, že si k nám někdo chodí levně nakupovat. Prosím všechny, při odchodu zkontrolujte všechna okna a nenechávejte nikde větrat. To s tím větráním díky sklepním vlhčím prostorám je dosti nepříjemné, ale musíme to vydržet, než zjednáme možnost bezpečného větrání.

Ještě k tomuto Týpku. Fotky z Kopidlna nejsou a nebudou. Já tam nebyl a nikoho nenapadlo vzít nějaký foťák. Takže fotky jsou z výletu do Pasek, ale stojí za to ☺. Slibuji, že příště fotky určitě budou.

Kosa

Kopidlno

Tak byl na klubovně vyvěšen lákavý letáček. Zval nás na výlet do Kopidlna. A proto jsme neváhali a na výlet se vydali. Jedna skupinka nás neohryzaných

(rozuměj neohrožených) čekala u klubovny, druhá pak na Masarykově nádraží. „Tak na kterou kolej to asi přijede, co?“ netrpělivě přešlapujeme, neboť vláček měl za několik málo okamžiků odjet, přestože ještě nebyl na nádraží. Ale vše

dobře dopadlo, a tak jsme se společně s davem do přistaveného vláčku nasádlili. Týdam-tadam jsme se vlakem dostali do Nymburka, kde jsme přestoupili na lokálku. Zastávka Všejanya, kde jsme měli vystupovat byla na znamení, a tak Bužu musel kladně reagovat na dotaz vlakvedoucího, aby nám zastavil. Vyloďení se nám povedlo, tudíž jsme se vydali

k lesu za účelem spaní. Cestou ještě fotbalové hřiště, ale čas nám bohužel nezbyl, takže z fotbalu nic nebylo. Dorazili jsme do tmavého lesa, kde jsme měli spát. „Pomóc, něco mi svázalo tkaničky“, takže tohle místo nám nevyšlo, protože tam strašilo a spát se muselo jít o kousek dál. Pak jsme si na lepším místě postavili

útočit i bojovými plyny a bombardovat nás, takže musíme být připraveni. Dále nás cesta vedla okolo umělé nory, pak jsme si v malebném lesíku uvařili oběd různých kategorií, od jídla až po nekomentovatelnou vůni v umělém střívkú. Opět jsme zahladili ohniště a šli dál až do vesničky Mcely, kde kromě dobrých hrušek

bylo i divoké prase v ohradě. Vypadalo hezky, ale dobře že bylo za plotem. Za nosem přes rokli, kopeček, rokli, kopeček, rokli a cestu doputovali jsme až do Seletic, kde se nic zvláštního nestalo, nikdo si nic nezapomněl (checht), a tak jsme mohli pokračovat až do

Tuchomi, kam jsme došli už za tmy. Ještě jsme nabrali vodu a šup do lesa hledat flek na spaní. Trochu poprchávalo, a tak bylo třeba celý proces urychlit, což také nebyl jednoduchý úkol, neboť tak hustá

koncentrace hnusných lesů jen tak někde není. Ale dobrý, flek se našel. Tak jsme tam

patrně naházeli nějakou večeří. Ale tý teda bylo,

pařeniště a rozdělali oheň, u kterého jsme povečřeli svá jídla z domova. Pak jsme se dozvěděli, že jsme partyzánský oddíl a že budeme zítra asi mít nějaké plotky s nacisty, a tak musíme jít spát, abychom nabrali síly.

Ráno jsme vstali, zahladili stopy a šli k nedaleké bývalé železniční trati. Nacisté zde prováděli cvičné vojenské posuny po železnici a tak bylo potřeba položit nepozorovaně na koleje bombu a vyhodit do povětří vlak. To se nám povedlo, a tak jsme se posunuli o kus dál do městečka Loučeň. Tam na nás v hospodě čekali Hobo a Pídlar. Když jsme vylezli zase ven, tak nám bratr Kulišák sdělil, že nacisté budou

to vám povim. Pak nám kluci zatsrali několik písni na kus javoru a mohlo se jít spát. Noc nebyla nezajímavá. Ze spaní jsem Marcelovi prošácoval brodvak, ale nic na spaní v něm nebylo a tak jsem mohl spát dál.

Ráno: prt-prt-ratata, okolo projíždí lesník s traktorem a přiváží klády. Za chvílku druhá várka. Za další chvílku i dva jeho modří kolegové, hergot tady je frmol. Tak zas tak klidné místo to asi není. Pojedli jsme své snídaně, vyhnali z pařenišť spousty breber a začali si balit. Á, přijel Pan hajný: „*Tak co tady děláte?*“

My: „*Jen tak si tu přebaluju věci.*“

Hajný: „*A voheň taky žádnej co?*“

My: „*Ne-e.*“

Hajný: „*Tak za kolik to bude panstvo, já můžu dojet pro bloky jako není problém!*“

My: „*Mňo, tak my už asi půjdem.*“

Hajný: „*Já to teda řešit nebudu jó, ale přišťe...š*“

Tak jsme šli dál okolo Pílského rybníka až do Křesic, kde jsme nabrali vodu. Dále po zelené k Bučickému mlýnu okolo cedule ZÁKAZ RYBOLOVU umístěné uprostřed pole nedaleko skládky. Pak jsme se jali hledat místo zvané v mapě: turziště

Varobyle. Celí natěšení jsme se tam hrnuli, ale jako vždy skončila červená tečka v mapě zklamáním. No tak když nic, tak nic a vydali jsme se přes les do nedalekých Rožďalovic a už z dálky bylo slyšet hučení let.... Mohlo to být třeba: LETiště nebo pLETárna nebo všesokolský sLET, ale to jsme se stejně nedozvěděli. Na docela pěkném Rožďalovickém nádražičku jsme poobědvali, pak pan výpravčí zarotoval klikou a přijel vláček. Tím jsme okolo semenářství ve Velelíbech dojeli do Nymburka a odtud opět vlakem zuřičem do Prahy na Masnádr.

lkarus

Z Kanadskéh o Srubu

První týpko nového roku jsem zmeškal kvůli počítačovým problémům ale to si povíme jindy. Dejme tomu že je zase začátek zaří a logicky si povídáme vo prázdninách. Možná jste si všimli že jsem se nedokázal dostavit na tábor. Určite chcete nějaké vysvětlení tak si dám záležet na tom aby bylo dobre. Dalo by se říct že to všechno zavinila škola. Na střední škole v Ontariu funguje kreditový systém, je potřeba nazbírat přes 4 roky předepsané počty kreditů z různých předmětů, a kvůli tomu že mám tolik jiných předmětů stalo se že jsem neměl dost kreditů v tělocviku. Ale byla tu možnost se přes léto vypravit se školou do divociny a nějaké kredity nazbírat po cestě. Skoro prazdniny, ale nějaké malé úlohy a testy znalostí tam byli aby se ty kredity mohli vydat. Tak

povím vám proč jsem nebyl na taboře a jaké to teda bylo v té divočině když už jsem tam byl.

Nejlépe začneme když si povíme jak je vlastně divoká ta divočina, kde je, a tak dále. Divočina v Ontariu vypadá tak, že je les, více listnatý, docela hustý, spousta malých jezer, nízké žulové skály, malé potoky, komáry, bahno, bažiny a tak dále. Dalo by se v ní chodit pěšky, ale skrz les by nebylo moc vidět a člověk by zešílel z komarů. Takže je možné cestovat lodí. Ale potoky mezi jezerama jsou malé a mělké tak zase celý výlet se nedá podniknout lodí. Je potřeba přenášet lod lesem mezi jezerami. A lodě se nejlíp přenášejí když není hustý les a jsou nějaké cesty. Takže ta divočina není úplně divoká, jsou to jezera propojena malými cestičkami. Cestičky se skoro neudržují, ale někdy je někdo vysekal a tím že se po nich chodí, tak jsou udrženy. Cestičky nejsou po celé Kanadě ale jenom v národních parcích. Parky jsou přístupné vedlejšími silnicemi a v okolí jsou nějaké menší vesnice. Ale uvnitř parku mužeš být až

protože Kanada je příliš velká aby se dala pokrýt sítí. A kde ta divočina je? Najděte si na mapě jezero Huron a město Sudbury a tam leží, je to 8 hodin autobusem od

Kingstonu. Samozřejmě je možné najít bližší divočinu ale bylo by tam více lidu a to v divočině není sranda. Tak se scházíme ne před školou, ale před kavárnou, nasedáme nikoli do vlaku, ale do autobusu a jedeme. A jedeme. Cesta je dlouhá, usínáme, a až se probudíme tak budeme pokračovat v povídání.

Hžebík

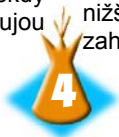
Degu a rybky

Jak jsem slíbila v minulém Týpku – mám tu pro vás pár slov o tom, jak to mají osmáci v kolonii a o tom, co znamenají některá gesta nebo zvuky.

V osmáčí rodině funguje jakási nadřízenost. Nejdůležitější osmák v kolonii je ten, který nashromáždí nejvíce větviček a postaví z nich nejvyšší kupku. Tahle hromádka slouží jako rozhledna, a tak osmáci, kteří mají nejvyšší kupku, upozorňují ostatní na nebezpečí a jsou právě proto uznávaní. Hlavní osmák může beztrápně sebrat níže postavenému osmákovi sebrat jídlo. Pokud si dovolí vzít nižší osmák hlavnímu, tak je okamžitě zahrán a většinou potrestán několika

čtyři dny kanojí od telefonu či vesnice. Ale letadla občas přistanou na vodě a někdy přelítnou helikoptéry. Mobily nepracují

škrábací. O další vyšší místa se pak osmáci mezi sebou perou. Z větší části jde o zastrašování. Osmák se postaví na zadní nohy a začne pískat. Bojují spíše tlapkami než ostrými zuby.

Osmáci se převážně vyjadřují pomocí

Spojte body od 0 do 41

podřízené chování důležitějšího osmáka a přestane se o „poráženého“ zajímat. Osmáci taky pískají během říje. Jde o opakovaný pískot samců, který je před pářením. Někdy pískají stejně i po úspěšném páření. Pískot je velmi častý i u

osmáků, kteří žijí sami v kleci. Tohle pískání jim vydrží třeba i několik hodin. Snaží se tak přivolat ostatní, a pokud takhle píská, nejlepší je buď mu pořídít ještě jednoho osmáka nebo se mu víc věnovat. V příštím čísle vám napíšu něco o tom, jak poznáte, že osmákoví něco chybí nebo že je nemocný.

Gizi

pískotu. Uděláme-li nějaký nezvlklý prudký pohyb, osmák zareaguje velmi hlasitým zapištěním a potom se snaží ukrýt na nějaké místo. Pokud dojde k potyčce mezi osmáky, silnější osmák se nejprve snaží zastrašit soupeře tím, že se postaví na zadní nohy a začne pískat. Menší zvíře většinou ustoupí, pokud ne, dochází na soubor zubů. Když se osmáci perou např. o lepší kus žrádla, podřízený osmák se snaží chovat jako mládě, aby vyššího osmáka uklidnil a vyhnul se trestu – z bojovného postoje na čtyřech tlapkách se postaví na všechny čtyři, tlamou se dotýká země a píská podobně jako mládě. Tohle

Historika majistra vitae

Tak je to tady zase, to se vám stýskalo, vidíte...Dneska to nebude moc dlouhé, zato však docela vtipné...Tedy dnešní, včerejší, historika je z roku 1992 a je z družinové kroniky Orlíků. Pro ty mladší: tito Orlíci nejsou letos pasovaní Orlíci, toto jsou tzv. „starý Orlíci“, kteří obdávali: Hojtu, Kastošku, Leoše, Pipina, Jardu a Pedála... Tento výlet se odehrál asi na podzim. Tak a tady je začátek od Pipina:

Jičín: Konečně jsme se sešli na další výlet. Vlak z nádraží nás dovezl až do Lomnice nad Popelkou. Posléze jsme se vypravili na travnatý plácek. V noci byl Víteček nepříjemně probuzen z říše snů (informace velice kusé, za sloh by asi jedničku nedostal a bohužel my nedostaneme odpovědi na to, co je to za plácek...nevadí každý si vymyslí nějakou odpověď a řekne si jí TEĎ). Ráno jsme se vyšplhali na kopce a za neustálého zastavování jsme pokračovali dál. Zastavili jsme se také na kraji blízkého lesíka (asi oběd) tam si Kosínek uvařil kafičko a řekl „Kdo mi rozkopne kafičko, toho zmlátím“. V tu chvíli se nenápadně přiblížil Citrón a jako náhodou zavadil svou nemotornou nohou o Kosínekovo Kafičko tak hodně, že se kafe převrhlo (na to, jak Citrón dopadl, se ho můžete sami zeptat, je to totiž Čarlí, konec této příhody zde není popsán)... Potom jsme hráli hru s ukořisťováním šátků, byli při tom k vidění samé pěkné věci. Po konci této hry jsme se přesunuli k „marackému (chatičkovému) lágru“ (co to je, to se mi bohužel nepovedlo zjistit). Asi 200m od něj se nalézaly 2 bazény plné ropuch a čolků. Po ukončení zábavy kolem bazénů a uražení dalších 200m jsme našli vhodné místo pro táboření. My Orlíci jsme si tam udělali kuřátko. Ještě před spaním jsme provedli masáž, obětovány byly Zkumišovy záda. Ráno jsme se pak vyšplhali do dalšího kopce, kde makaci dali míč na vrchol a ubozí vedoucí se jej pak snažili ukořistit zpět. Zvláště aktivní v této hře byl pan skoro vrchní skřet, který byl Vojtou skoro celou dobu vězněn na stromě. Samozřejmě, že hra skončila vítězstvím makaků (jak jinak???). Potom jsme šli na

jičínskou věž a do cukrárny (jak jinak) „U Cipíska“. V Jičíně jsme se také narvali do vlaku. A příhody ve vlaku, to byl bombónek tohoto výletu.... Hned po nástupu nám začala paní „Klidná“ nadávat. Že jí šlapem po tašce. Pak si pro sebe povídala: „Špinavý je to jak prase a ještě to smrdí“. Tím začala naše zábava ve vlaku. Sedli jsme si provokativně vedle ní a Hojta na ní dělal „hezký voči“. Pak nás paní „Klidná“ přestala bavit a radši jsme se věnovali dvěma děvčatům (v metru Vojtovi jedna prozradila, že se jmenuje Tereza). Až při výstupu se nakonec zábava ještě rozproudila. Paní „Klidná“ mi totiž vlepila dvě facky a řekla mi: Ty převíte jeden votravnej....“

Tak to by pro dnešek stačilo...Tento příběh má i ponaučení: staré paní Klidné nebývají klidné. Tak a teď hajdy do peřin a dobru noc, ať může paní klidná spinkat.

AnežKA

Foto a parát

Milí čtenáři, předem se vám chci omluvit za absenci mého článku v minulém čísle. Stalo se tak z prostého důvodu - byl

jsem příliš líný šmejdit (či spisovně šmídit) v archivech a jelikož jsem neměl žádnou

fotku na dosah ruky, nevyvíjel jsem žádnou aktivitu. Vše bude vynahrazeno kvalitou dnešního článku. Foto je z tajného zdroje, který ze zřejmých důvodů nebudu jmenovat, neboť bych o tento zdroj přišel.

Ale již k věci. Je všeobecně známo, že ve víně se údajně nachází pravda. Autor se již dále nezmiňuje, zda je tato pravda umístěna přímo v lahvi, či ve sklenici nebo v sudu. Dokonce je možná míněno víno doposud nezpracované, tedy ve formě hroznů. Právě z tohoto nepřesného definování místa výskytu pravdy vznikají častá nedorozumění. Vnést světlo do tohoto problému se před časem pokusila Česká hygienická inspekce. K celé akci došlo na popud Evropské unie, která přišla s podezřením, že přítomnost pravdy v potravinářských výrobcích může být zdraví škodlivá. Hygienici tedy dali dohromady skupinu vyškolených degustátorů, kteří měli za úkol pravdu

bylo třeba důkladně ohledat zejména dno nádob, ve kterých byly potraviny uloženy. Jak je vidět na fotce, nebyla to věru práce jednoduchá. A k jakému výsledku tedy hygienici došli? Výsledná zpráva hovoří poněkud nejasně – v žádném z prozkoumaných výrobků nebyla přítomnost pravdy prokázána, tím pádem ale nemůžeme říci, že by měli hygienici pravdu (vzhledem k tomu, že jí nenašli) a tudíž celý výzkum poněkud ztrácí smysl. Prošetřené potraviny tedy prozatím zakázány nebudou. Jeden z ochutnávačů však po skončení akce prohlásil, že si „dali pořádně do nosu“, další výzkum tedy bude zaměřen na to, zda požívání například utopenců nevede ke zvýšené agresivitě. Uvidíme.

Marcel

Luštěnky

Dnes jen obrázkové. Snažte se, ať má teta Dora radost!

Teta Dora

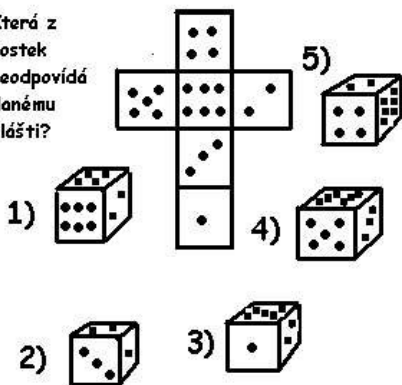
Body do nepohody

Tak se nám ten rok pěkně rozjel a plachta se začíná plnit. Pan Dokonalý, jak jsme čekali, je první, leč těsně za ním se drží Helmut. Tak ať to vydrží! Tipovací soutěž bude brzy uzavřena, avšak už v době psaní tohoto článku jsou tipy dost různé. No, schválně jak chce Ajdam udržet těch 10 bodů, když už teď má rozdíl 25 bodů.

A kuriozita na závěr: možná jste si všimli, že v jednu dobu měla Jana více bodů než Pan Dokonalý, a to díky splnění jedné odborky. V tom je vaše výhoda, neboť Pan Dokonalý si odborky zásadně nedělá. Takže když si za každou schůzku, na které jste nebyli, uděláte odborku či dvě, můžete brzy dohnat své ztráty. A za druhé stupně je dvakrát tolik bodů!

Duo Zabod/Pro-bod (Bužu a Vigo)

Která z kostek neodpovídá danému plášti?

Е. Ђевогбо Ђнвѣтq2

v daných pořivatnách identifikovat. Kromě vína se na seznamu ohrožených potravin objevily například také halušky, utopenci či buřtguľaš (na snímku). Při průzkumu ochutnávači vycházeli z předpokladu, že pravda se skrývá zejména na dně, a proto

HDT		NOT	
	být profesionální modelka	hrát si na profesionální modelku	
	být pracovitý, pomáhat ostatním, učit se	nectít ideály pionýra	
	skákat na stromy	udusit se cyklonem B	
	neriskovat	jíst Anežčiny párky	
	ídit se tímto okénkem	neřít se tímto okénkem	

Bodování

DRUŽINY

1	Tygři	15	1	Helmut	(TY)	50
2	Delfíni	12	2	Jana	(DE)	38
3	Zubři	5	3	Pečeně	(DE)	38
4	Kamzíci	4	4	Cvalda	(KA)	29
			5	Eidam	(KA)	26
			6	Sebastian	(ZU)	13
			7	Jake	(KA)	11
			8	Dona	(DE)	9
			9	Matěj	(ZU)	7
JEDNOTLIVCI						
	Pan Dokonalý	51				

KOČKA & OVNÍ SMAK

